

Sygn. akt V KO 15/22

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **K. L.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 18 maja 2022 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 lutego 2012 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.
z dnia 30 sierpnia 2011 r., sygn. II K (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku K. L. wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 kwietnia 2011 r., sygn. II K (...) K. L. został skazany za czyn z art. 148 § 1 k.k. na karę 25 lat pozbawienia wolności. W następstwie rozpoznania apelacji obrońcy oskarżonego wyrokiem Sadu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 lutego 2012 r., sygn. akt II AKa (...), powyższe orzeczenie zostało utrzymane w mocy.

Zarządzeniem przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 lutego 2022 r. zostało przesłane Sądowi Najwyższemu pismo skazanego K. L. z dnia 2 lutego 2022 r. zatytułowane „Zażalenie”, jako ewentualny wniosek o wznowienie powyższego postępowania. W piśmie tym skazany zwraca

uwagę na uchybienie, do którego doszło w toku procesu, polegające na tym, że przed rozpoczęciem przewodu sądowego nie został mu doręczony akt oskarżenia, co uniemożliwiło mu skorzystanie z możliwości złożenia pisemnej odpowiedzi, o której mowa w art. 338 § 2 k.p.k. oraz nie został o tym uprawnieniu stosownie pouczony. Jak podnosi skazany, akt oskarżenia otrzymał dopiero dzień po rozpoczęciu procesu. Stanowiło to naruszenie zasady kontradyktoryjności procesu. W związku z powyższym skazany wniósł o „zbadanie sprawy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kierując się regułą wyrażoną w art. 118 § 1 k.p.k. powyższe pismo należało potraktować jako osobisty wniosek skazanego o wznowienie postępowania, co do którego właściwym rozstrzygnięciem - z uwagi na zaistnienie warunków określonych w art. 545 § 3 k.p.k. - okazała się odmowa jego przyjęcia, implikowana oczywistą bezzasadnością. Treść powyższego przepisu obliguje do przeprowadzenia kontroli wniosku strony o wznowienie postępowania, która nie dopełniła wymogu sporządzenia i podpisania go przez obrońcę lub pełnomocnika (art. 545 § 2 k.p.k.) pod kątem tego, czy nie jest oczywiście bezzasadny, bez konieczności uprzedniego wzywania jej do uzupełnienia tego braku. Taką ocenę wniosku wiązać należy między innymi z sytuacją, w której w sposób jaskrawy i nie wymagający szczególnie pogłębionego badania widoczny będzie brak podstaw wznowieniowych, określonych w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego oraz, gdy nie wystąpią przesłanki do wznowienia postępowania *ex officio*. Zaznaczyć bowiem trzeba, że wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego podstawy zostały ustawowo skatalogowane (art. 540, 540a k.p.k., 540b k.p.k.) i nie każde, nawet zaistniałe w rzeczywistości, uchybienie procesowe będzie się w nie wpisywało.

Analiza wniosku skazanego dokonana w aspekcie tychże podstaw pozwala stwierdzić, że podniesiona argumentacja, wskazująca na to, iż w toku postępowania przed sądem I instancji doszło do uchybienia poprzez niedochowanie reguły określonej art. 338 § 2 k.p.k. nie mieści się w katalogu przesłanek wznowieniowych, co stanowiło podstawę do uznania za go za bezzasadny w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. Konsekwencją tej oceny była – zgodnie z treścią powołanego przepisu – odmowa przyjęcia wniosku, bez wzywania

skazanego do uzupełnienia wymogów formalnych. Wstępna kontrola wniosku służyć ma wszakże wyeliminowaniu konieczności przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wznowienia postępowania.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji postanowienia.